

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
כנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונבדד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 579

משכיל לדוד

פרשת כי תבוא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

וכך הוא העניין לגבי מצוות הבאת הביכורים, עיקר המטרה במצווה זו כדי שהאדם לא יחשוב כי כוחי ועוצם ידי הוא שנתן לי את הפירות החשובים הללו בשדה, אלא הקב"ה הוא הנותן לך כח לעשות חיל. ואז יתן שבח והודאה לה' יתברך על האדמה שנתן לו ועל כל הטוב אשר גמול עימו, והגיע עד הלום לקצור את תנובת שדהו. וכמובן שאין די בהודאה חיצונית הבאה מן השפה ולחוץ, אלא חובת האדם להרגיש בתוך פנימיות לבבו את עוצם גודל הטובה שעשה עמו הקב"ה שהחיה אותו ונתן לו נחלה בארץ וממנה באה לו הפרנסה והברכה. לכן ציורת התורה לכבד ולקרא את הבאת הביכורים, כי כשרואה בעל הביכורים את כל היופי והכבוד שעושים סביב המצווה, באותה שעה ליבו מתרונן ומתלהב לאהבת ה' יתברך, ומיד הינו פותח פיו בשבח ובתהילה לבורא עולם ונותן לו הודאה. לא הודאה בעלמא הנובעת מפטפוטי מילים, אלא הודאה הבאה ממעמקי הלב על הנחלה שנתן לו ועל הפירות המשובחים שזכה להם ועל ידי כך הוא מביין בהבנה ברורה, שהקב"ה הוא המושל בכל והוא שנתן לו הכל, וכל הברכה שבאה בנחלתו אינו אלא מידו הרחבה והפתוחה של הקב"ה. ועל ידי ההודאה הבאה מפנימיות הלב, זוכה בעל הביכורים לחזק את אמונת ה' בתוכו, ובכך הוא מתקרב קירבה יתירה לה' יתברך.

ואז פותח פיו ואומר "ארמי אובד אבי" - הוא היצר הרע הרמאי (כך גם מפרש האור החיים הקדוש זיע"א, וברוך השכינותי לדעתו הקדושה) הוא "אובד אבי", הוא שביקש לאבד ממני את הקשר הרוחני שהיה לי עם אבותי הקדושים, אבל עתה אני מגלה דעתי ורצוני שכל חשקי הוא להתקרב שוב אל ה' יתברך ולעשות את רצוני בלבב שלם. לכן אנא, ריבונו של עולם "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל". בזה אנו אומרים להקב"ה, ריבונו של עולם אנו אוהבים אותך ורוצים את קרבתך ומבקשים להסתופף תחת שכינתך, וידוע שלולי ה'עוזר לו אינו יכול לעמוד מול היצר הרע ולכן מתפללים לה"השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך". וכיצד הגיע האדם לאהבת הש"ש רק על ידי עבודת ה' הפנימית שבאה מן הלב בעקבות הבאת הביכורים בשמחה ובקול שירה. והדברים נכונים גם כלפי חודש הרחמים והסליחות. הגאון ר' חזקאל לוינשטיין זצוק"ל אומר, נכון שבימי אלול יש לכל אדם יותר התעוררות משאר ימי השנה, אבל צריך מאוד להיזהר מהתעוררות חיצונית שאינה אלא מן השפה ולחוץ, וחובת האדם לעורר גם את הרגש הפנימי בתוך ליבו, התעוררות פנימית הבאה ממעמקי הלב. זוהי העבודה הנכונה והיא נקראת חזרה בתשובה גמורה, ואם עשה כך, בודאי שאז יחוש וירגיש את הפחד מיום הדין ותכנס בליבו יראה מהקב"ה.

רחמנא ליבא בעי

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה" (דברים כו. ב)

שמחה גדולה הייתה בירושלים בזמן הבאת הביכורים, וכך אומרת המשנה (ביכורים ג. ב) כיצד מעלין את הביכורים? כל העיירות שבמעמד היו מצטרפים למביאי הביכורים ולנין ברחובה של עיר ולמחרת בבקר היה הממונה אומר "קומו ונעלה ציון אל ה'אלוהינו". כדי לקיים מה שכתוב "ברוב עם הדרת מלך". והשור המיועד לקרבן שלמים הולך לפניו, כשהוא מקושט וקרניו מצופות זהב והחליל נוגן לפניו, וכל אנשי הסביבה שבירושלים עומדים לפני בעלי הביכורים ושואלים בשלומם, וכך היו עולים להר הבית בשמחה ובטוב לבב. העשירים מביאים ביכוריהם בקלות של זהב ושל כסף, והעניים מביאים אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה. וכשהיה מביא את סלו היה קורא את פרשת הביכורים (דברים כו. ה) "ארמי אובד אבי", ומסיים בברכת "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה" וכו'.

עמדותי ואתבונן, לשם מה ציוותה התורה בהבאת הביכורים לעשות את כל הכבוד הזה, מהי כל התכונה הזו סביב מצוות הביכורים, מדוע לא די שיקח בעל הבית את סל פירותיו ויניחם לפני הכהן, לשם מה צריך לקשט את המצווה הזו ולעטרה בכל מיני סממנים יפים ולהביאם בכבוד והדר? עוד נשאל מהו העניין בקריאת הפרשה "ארמי אובד אבי" שקורא בעל הביכורים? והנראה לי ליישב בזה בסייעתא דשמיא, הנה ידוע שעיקר עבודת ה' יתברך צריכה להיות עבודה הבאה מתוך פנימיות הלב ואין די בחיצוניות. פעמים ואדם אכן מקיים את מצוות ה'ואף עוסק בתורה, אך כל עבודתו אינה אלא עבודה שטחית וחיצונית ללא כל רגש וללא חום. יש בו בסך הכל התעוררות חיצונית לעבודת ה'אולם חסר לו את העיקר, חסר לו את הלב. וצריך לעבוד את ה'עבודה הבאה מתוך מעמקי הלב ומתוך התרגשות פנימית, להרגיש השתוקקות וצימאון לה' יתברך ולקיים את המצוות מתוך אהבה כנה ואמיתית לה' יתברך. אבל אם חלילה אין בו התעוררות פנימית - הרי כל מעשיו אינם אלא מן השפה ולחוץ, ועליו נאמר (ישעיה כט. ג) "בפיו ובשפתו כבדוני וליבו רחק ממני". ובודאי שהמצוות שהוא מקיים והתורה שהוא לומד לא יעשו בו שינוי לטובה, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין קו:) רחמנא ליבא בעי, דכתיב "וה'ראה ללבב". לכן בכל המצוות שהאדם מקיים אין די בקיום המצווה גרידא, אלא ידע לשתף גם את המח ואת הלב באותה מצווה. יחוש וירגיש שגם הפנימיות שבו מתעוררת לקיום המצווה. ורק כך זוכים להתקרבות לה' יתברך רק על ידי קיום מצוות מפנימיות הלב.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת כי תבוא י"ח אלול תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:09	18:24	18:26
19:19	19:21	19:21
19:59	20:01	20:02

הילולא דצדיקא

- יח - רבי עבדאללה סומך, מו"ס זבחי צדק
- יט - רבי בכור אהרון אלנקוה, ראב"ד בירושלים
- כ - רבי אליהו לאמפיא, מו"ס לב אליהו
- כא - רבי יהונתן אייבשיץ, מו"ס יערות דבש
- כב - רבי יהודה בן שמחון
- כג - רבי אורי "השרף מסטרעליסק"
- כד - רבי ישראל מאיר הכהן, בעל החפץ חיים

לעבוד מתוך שמחה

"תזת אשר לא עבדת את הא-להיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל" (דברים כח. מז)

אילו נשאלתם; מהם הימים הכי מאושרים בשנה, שאותם הייתם מציינים בלוח השנה שלכם? את התשובה לכך מספק לנו המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוונישטיין זצ"ל, כפי שהוא כתב לאחד מתלמידיו: "הנה הימים המאושרים (הימים הנוראים של אלול ועשרת ימי תשובה) ממשמשים ובאים".

על מה בעצם האושר הטמון בימים אלו? ההסבר לכך ברור ופשוט: אנו מאושרים - על שזכינו שתינתן לנו האפשרות לרחוץ את עצמנו מזוהמת העוונות והחטאים המקיפה אותנו מכל עבר, על שזכינו להתקרב בהם לבורא עולם, מה שאין באפשרותנו לעשות במשך השנה, או יותר נכון: יש אפשרות יותר, כי הוא מצוי בתוכנו. "דרשו ה' בהמצאו, קראוהו בהיותו קרוב", המלך מטריח את עצמו כדי להתקרב אלינו, ועל כך אנו צריכים לשמוח ולפזז מרוב אושר ותענוג עילאי. לחוש את התחושה הנפלאה הזו שהמלך הגדול, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שבידיו כל המפתחות לכל הבקשות והרצונות, המלך הזה שהוא גם אבא שלנו - נמצא עתה הרבה יותר קרוב אלינו, ויש בידינו האפשרות לבקש ממנו כל מה שנרצה, ובשל קרבתו היתרה בימים אלה הוא גם ימלא יותר בקלות את בקשותינו.

היש לנו ימים מאושרים ושמחים יותר מאלה שאנו עומדים עתה בעיצומם? הנה, יש לך אפשרות לבקש סליחה מאבא; הנה, הוא ממציא את עצמו אליך.

סוד החיים

בספר "פני מאיר", שנכתב על קורות חייו של רבי מאיר פייסט מארה"ב, מסופר: בגיל ארבע חלה רבי מאיר בשיתוק מוחלט בשתי רגליו, ומאז לא היה יכול ללכת אפילו צעד אחד. כל ימיו היה מרותק לעגלת-נכים. בנוסף לשיתוק, סבל רבי מאיר מבעיות בריאותיות נוספות והיה אדם גלמוד ללא הורים או משפחה.

במשך עשרות שנים, הביעו גדולי הרפואה את תמיהתם כיצד חי רבי מאיר את חייו. אחד מרופאיו קבע, שמבחינה רפואית לא תיתכן שום אפשרות שיעבור את גיל הארבעים. אך רבי מאיר חי כעשרים ושמונה שנה לאחר גיל הארבעים, ונפטר ממחלה שאינה קשורה במישירן למצבו הכללי.

למרות שאדם במצבו עלול ליפול לאומוללות ולמרירות, מצב המתבטא בדיכאון ויאוש, קנאה בזולת, חוסר רצון לחיות וצפייה לקץ החיים, הרי מצבו של רבי מאיר היה בדיוק הפוך מכך! הוא היה מלא שמחה ואושר, סבלן ושלו, מלא תקווה ועידוד, שמח בשמחת הזולת כבשמחתו ממש, ותשוקת החיים שלו היתה עצומה! פניו קרנו תמיד מאושר, והשמחה לא זזה ממנו, בכל מצב ובכל זמן היה מלא

שמחה, עידוד ושביעות רצון. כיצד זכה להגיע למצב נשגב כזה? כתוב בתהילים פד, יא: "כי טוב יום בחצריך מאלף" ופירש רש"י: כי טוב יום אחד בחצריך ולמחרת ימות מלחיות אלף שנים במקום אחר, עכ"ל. רבי מאיר חי בכל יום מימי חייו חיי אושר וברכה, כל יום מימי חייו שקול היה ליותר מאלף שנים של מי שאינו בן-תורה, וזה היה סוד חייו. השמחה והאושר היו על פניו תמיד, שמחה ואושר של אמת! היש קץ לאושרו של מי שזוכה לעסוק בתורה ובתפילה יומם ולילה, כשכל עסקי העולם-הזה מושלכים מאחרי גיוו?! הלא הוא נמצא בגן-עדן עלי אדמות! וכפי שפעם התבטא: שאינו יכול לתאר לעצמו גן-עדן יותר גדול מאשר ללמוד בישיבת לייקווד.

להחיות רוח שפלים

על רבי נתן צבי פינקל מסופר בספר "המאורות הגדולים", שהתייעץ עם רבי ישראל סלנטר, ובאחת הפגישות היחידות שהם נפגשו, שאל את פיו מהי הדרך שיש לנקוט בימינו בחינוך התלמידים. ר"שאל השיב לו: "להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים!".

רבי נתן צבי השתדל להשרות בין התלמידים רוח טובה ואוירה של שמחה. ביחוד בתקופת החגים, היתה השמחה מגיעה לשיאה. ניגונים עליזים וריקודים נלהבים לא היו פוסקים מבין כותלי הישיבה בתקופת החגים. המונים היו באים לראות את שמחתה של הישיבה ולהשתתף בה. רבי נתן צבי היה מעודד שמחה זו. גם בשבתות היו בוקעים קולות זמרה מאכסניות התלמידים ומדירתו של רבי נתן צבי.

גם בימות החול במשך כל השנה היה בישיבה מצב רוח של חדוה ושמחה. תופעה זו היתה טבעית, לרגל הרינתחא דאורייתא וחכמת התורה משיבת הנפש ומשמחת הלב, שמילאו תמיד את חללה של הישיבה. ר'נתן צבי ראה בכך גם את דרך התורה האמיתית והעריך את הדבר מבחינה חינוכית. כשהיה מבחין בתלמיד עצוב או מדוכא, היה משתדל לשנות את מצב רוחו.

מתוך הנחה זאת היה נוזף בתלמידים על הבעתם הנוקשה. פעם ביקר בביתו תלמיד משיבה אחרת שעבר את סלבודקה בדרכו מליטא לפולניה. רבי נתן צבי העיר לו כמה פעמים שישנה את הבעתו הרצינית מדי, ויעלה חיוך על שפתיו. אך הלה שהיה מחונך כל ימיו לרצינות ולמתיחות, לא יכול היה לשנות את הרגלו ולא לחייך.

רבי נתן צבי ראה בכך ליקוי גדול, והסיק מסקנות מרחיקות לכת. בתחילה נקבע שנכדו של רבי נתן צבי יסע יחד עם אותו בחור לשיבת מיר ויחד ינסו לעבור את הגבול שבין ליטא לפולניה. אולם לאחר השיחה הנוכרת, ביטל רבי נתן צבי את התכנית ולא הסכים שנכדו יתלווה לאותו בחור, בנמקו שהוא מסופק בזכויותיו של הבחור וחושש לסכנת הדרכים.

אחד הבחורים בא אליו פעם בעיר חברון כדי לבשר לו על אירוסיו. רבי נתן צבי הבחין שהוא רציני מדי והוכיחו על שאינו מגלה פנים מסבירות. הוא הוסיף שפנים מסבירות הינם חובה רבה, ועל אחת כמה וכמה במקרה שיש לו כלה, שעליו לנהוג כלפיה כראוי.

חוד הפרשה

תורה ארץ על בלימה נצור לשונך

בודאי ירע בעיניהם

1. כלפי איזה שבט לא נאמר "ארור", ומה הסיבה לכך?
2. כיצד התורה מכנה "צאן" ו"עגלים"?

ודע עוד, דאין שום חילוק באיסור רכילות, בין אם הוא מספר לראובן מה שפלוגי דיבר עליו, או מספר דבר זה לאשת ראובן וקרוביו, כי בודאי ירע בעיניהם וינקטו בלבם על פלוגי עבור זה. ולכן אפילו אם הזהירם, שאל יוודע מהם דבר, הרי זה בכלל רכילות. (חפץ חיים).

מאוצרו של מורנו ורבו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

נשמה ופירות, אדמה ומצוות

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר האלקיך נותן לך"

אין "ראשית" אלא תורה (ב"ר א, א). מלמד שצריך האדם לקיים תורה ומצוות כדי שיתן לו הקב"ה שכר בעולם הבא. ואין פירות אלא קבול שכר וכאותה ששינו (פאה א, א) "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה". ועל ידי שהאדם מקיים את התורה, הוא זוכה לקבלת שכר.

ונאמר "ולקחת" מלשון ליקוחין כאשר, שנאמר (דברים כד, א) "כי יקח איש אשה", ואין קיחה אלא קדושין (קידושין ד, ב). כלומר שהאדם מוסר עצמו לתורה שהרי התורה קרויה אשה, ועל ידי שהאדם מוסר עצמו על התורה הוא זוכה לפירות. הואיל ואין הנשמה יכולה לקיים תורה ומצוות בלי הגוף החומרי והארצי, ואין קיום מצוות לעולם הבא רק בעולם הזה. ולא עוד אלא שרובן של מצוות בדברים גשמיים וארציים כגון שמיטה יובל פריה ורביה ומילה, ומיעוטן בדברים רוחניים כגון תפלה.

וכיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות. הלכך הקב"ה נותן שכר לנשמה בשביל הגוף שקיים מצוות בעולם הזה. לפיכך אמרה תורה ולקחת מראשית

פרי האדמה אשר תביא מארצך, שאין תורה ופירות הללו באין אלא מן האדמה, מן העולם הזה הארצי, ובשעה שהאדם נפטר מן העולם אינו נוטל עמו כלום, לא כסף ולא זהב אלא תורה ומצוות שעשה בחייו.

הנשמה היא כפקדון ביד האדם. צריך האדם לשמור עליה מפני יצר הרע שלא ילכך אותה בעונות, כענין שאמרו (ב"מ קז, א) "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך", שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם - מה ביאתך לעולם בלא חטא אף יציאתך מן העולם בלא חטא. ועתידה נשמה להתבקש בסוף ואין אדם יודע אימתי יבוא בעל הפקדון לבקש את פקדונו. הלכך צריך האדם ליתן דעתו שתהא נשמתו ראויה לחזור כל שעה, ולא יקניט את בעל הפקדון בשעה שהוא חוזר ליטול את פקדונו וימצא אותה מלוכלכת.

לכך נאמר כאן אשר האלקיך נותן לך נחלה. כשם שארץ ישראל נחלה ופקדון ביד ישראל על תנאי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספרי דברים לח): אם אתם עושים רצונו של מקום הרי לכם ארץ כנען, ואם לאו הרי אתם גולים מעליה. כך הנשמה היא כפקדון ביד האדם, וצריך לשמור עליה שלא תיאבד.

והיאך יכול האדם לשמור על הפקדון שלא יזיק אותה היצר? על ידי שירבה בישיבה ויעסוק בתלמוד תורה, כי אין האדם יכול ללמוד תורה אלא בישיבה! וכדרך שאמרו בגמרא (יומא כה, ב): מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם. היו במצרים - ישיבה עמהם. היו במדבר - ישיבה עמהם. אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה. יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה. יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה.

מן המעיין

ושמעתי, כותב הגאון חיד"א בספרו "נחל קדומים", שפסוק זה אם תקראנו למפרע, הוא ברכה.

וכך סדרו: מושיע לך ואין לאויבך נתונות. צאנך לך ישוב ולא מלפניך גזול חמורך. ממנו תאכל ולא לעיניך טבוח שורך.

"אבנים שלמות תבנה". (כו.ו)

היה רבן יוחנן בן זכאי אומר: הרי הוא אומר "אבנים שלמות תבנה", ומהו "שלמות"? אלא אבנים שמטילות שלום בין ישראל לבורא.

והרי דברים קל וחומר: ומה אם אבני מזבח שאינן לא רואות ולא שומעות ולא מדברות, על שמטילות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, אמר הקדוש ברוך הוא: לא תניף עליהם ברזל. המטיל שלום בין איש לאיש, בין איש לאשתו, בין עיר לעיר, בין אומה לאומה,

בין ממשלה לממשלה, בין משפחה למשפחה, על אחת כמה וכמה שלא תבואהו פורענות. (מכילתא דרבי ישמעאל).

"ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך". (כח.טו)

שאל השואל: למה בקללות אלו שבפרשת כי תבוא לא נזכרו נחמות כפי שנזכרו בקללות שבפרשת בחוקות?

וכך השיב הרדב"ז (שו"ת הרדב"ז תש"ט): נראה לי כי אין צריך נחמה בפרשת כי תבוא - לפי שנחמתם בצידי,

שאינן פסוק ופסוק שלא הוזכר בו שם הוי"ה המורה על הרחמים, להודיע שהמידה היא ברחמים על דרך "ומחך וידין תרפנה", ואין לך נחמה גדולה מזו.

עוד יש לתרץ: כי פרשת 'אתם נצבים', היא קשורה למעלה עם פרשת 'כי תבוא', והרי הוא בכלל הברית. והרי יש בסופה נחמות, עד סוף הפרשה כולה נחמה. והרי זה נכון.

"שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו. חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך. צאנך נתנות לאויבך ואיך לך מושיע". (כח. לא)

כל התוכחות גנוזות ברכות בתוכן כמו שאמרו חז"ל בזוהר הקדוש.

אור הזוהר

"תחת אשר לא עבדת את ה'א בשמחה" (כח. מז)

אמר רבי יוסי: נאמר 'עבדו את ה'שבשמחה באו לפני ברננה'. ואם תאמר, אם כן מי שהוא בצער ובדוחק שאין לבו יכול לשמוח וצריך לבקש רחמים לפני מלך עליון מתוך דחקו, אם כן לא יתפלל תפילה כלל ולא יכנס בעצבות כלל, שהרי לבו אינו יכול לשמוח ולהיכנס לפניו בחדוה. איזו תקנה יש לאיש זה? אלא, ודאי כך שנינו: כל השערים ננעלו ונסגרו ושערי דמעות לא נסגרו. ואין דמעה אלא מתוך צער ועצבות. וכל הממונים על השערים כולם שוברים חומות של ברזל ומנעולים ומכניסים את הדמעות. ותפילה זו נכנסת לפני המלך הקדוש. אז מצטערת השכינה על העצבות והדחק של אותו אדם, כמו שנאמר 'בכל צרתם לו צר'. והקדוש ברוך הוא חס עליו.

אשרי חלקו של אדם השופך דמעות לפני הקב"ה בתפילותו.

(וירא קטז).

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

ליבת המלחמה

בין צ"ח קללות שבפרשת התוכחה, מושחלים פסוקי מוסר ותוכחה, כמי שבעטיין ממתינות הקללות לחול על העובר עליהן. כך למשל בפסוק נ"ח, אומרת התורה "אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתבים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה". במלחמה זו, מלחמת קיום התורה הקדושה ותלמוד התורה, היצר הרע משגר את מיטב הלוחמים לשדה הקרב. כך אומר האדמו"ר רבי יששכר דוב מבעלז (שו"ת "חבצלת השרון" בהקדמה): "בכל ענייני סיגופים וחסידות שאדם רוצה להתנהג, אין היצר הרע מוציא כל כך כוחות על זה לבטלו, כמו שמוציא כל כוחו לבטל את האדם מתלמוד תורה בתחבולות שונות".

"שמעתי מפה קדוש - מעיד הגאון רבי אלחנן וסרמון (קובץ מאמרים עמוד פח) - רבינו בעל החפץ חיים: לא איכפת לו להיצר הרע שיהודי יתענה ויבכה ויתפלל כל היום ובלבד שלא ילמוד תורה".

ובשמו של הגאון מוילנא נמסר שאמר: "אין לך יום שאין יצרו מתגבר עליו בלימוד

יותר מבאתמול" (תולדות ר' יוסף זונדל מסלנט עמוד קיג).

ומרגלא בפומיה של ראש ישיבת פוניבז', הגאון רבי שמואל רוזובסקי: "אי אפשר לזכות בתורה בלא מלחמה. שכדי לזכות לידיעת התורה, צריך מלבד עצם מלחמתה של תורה, גם להלחם מלחמה קשה כנגד העצלות והרצונות המונעים והמפריעים. וכל דבר תורה שזוכים לקנותו הוי בבחינת 'שלל מלחמה', כדכתיב בפרק אשת חיל שנדרש על התורה: 'בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר'".

ברוח הדברים הללו כותב המשגיח הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל, בספר "עלי שור": "והנה ידוע הוא וכל הספרים כותבים, כי עיקר עסקו של היצר למנוע מהאדם עסק התורה. וכל עסקו הוא להפריעו מלעסוק בה, כי לזה נוצר היצר להיות לשטן".

ידוע שה"חזון איש" העיד על עצמו שכל ימיו הוא נלחם כנגד יצר הבטלה! ומה עננה אנן אבתריה.

סעודת גחלים

פעם כשישב הרה"צ רבי ברוך הברשטאם מגורליץ זצ"ל, ועסק בלימוד סוגיה, נכנס אליו אחד מחסידיו והפסיקו מלימודו. "הנני מזמין אותך לאכילה!" - השיב לו ר' ברוך. ולא ידע אותו חסיד למה ירמזון דבריו של הרבי, עד שרבי ברוך הוסיף וביאר לו: "הגמרא אומרת: 'כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה, מאכילים אותו גחלי רתמים', ואם כן הריני מזמיןך לאכילת גחלים אלון!" (מגדולי התורה והחסידות. ח"ב, קטו).

לדמותו של כ"ק רבי חיים פינמו הגדול זיע"א

להגל יומא דהילולא כ"ו אלול

"גדולים מעשה צדיקים". מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינמו שליט"א, שמלומד בניסים בכח זכות אבותיו, מרבה לעורר את שומעי לקחו בעולם על הכח החזק שיש לכל יהודי לפעול מתוך המידה הזו של אמונת חכמים. אדם שיש בו אמונה בכחה של התורה הקדושה ובחכמיה, כדאי הוא שישועתו תמהר לבוא ולו בזכות כח האמונה בחכמי התורה ולומדיה.

בהילולת הצדיקים לבית פינמו, יהודים רבים מגיעים להתפלל ולבקש ישועות, ורואים במוחש עד כמה כוחם של צדיקים גדול במיתתן יותר מבחייהם.

לפינמו מעשה מופלא שסיפר מו"ר שליט"א, בהקשר להילולת הצדיק:

המצב הבטחוני במרוקו בשנת תשס"ג, היה רגיש ומסוכן מאד. מחבלים מתאבדים רבים רצו לפגוע במקומות יהודיים הומי אדם, ואף גם נתפסו מחבלים מתאבדים מארגון הטרור אל-קעידה.

מלבד זאת באחד מערבי השבתות בחודש סיון תשס"ג, החליטו עשרה מחבלים מתאבדים להתפוצץ בעשרה מקומות של יהודים. אותם מחבלים ארוזים ביצעו הכנות להתפוצץ בליל שבת לאחר הסעודה, דבר שהוא כשלעצמו נס, לא להתפוצץ ליד היהודים בשעת הסעודה עצמה.

עטרת החיים

בנוסף לכך, הם רצו להתפוצץ בבית העלמין היהודי בקזבלנקה. והדבר כשלעצמו פלא; וכי מה יש לחפש בבית עלמין, והרי בין כה וכה כולם שם נפטרים? ואמנם, ניסים גדולים התרחשו, כי הם התפוצצו במקומות יהודיים, ריקים מאנשים. כך שנהרגו אז

כחמישים אזרחים, ואף לא יהודי אחד נפגע בחסדי השי"ת, שומר ישראל.

בשל המצב המסוכן הזה, כמעט וההילולא של כ"ק הצדיק רבי חיים פינמו "הגדול" זיע"א (ביום כ"ו באלול) במוגאדור התבטלה לגמרי. יהודים רבים פחדו להגיע ליום ההילולא בשל המצב, ואף אני בעצמי לא ידעתי להחליט האם לקיים את ההילולא או שמא לאו. עד שהחלטתי לנסוע להילולא, יהיה מה שיהיה.

בכך נטלתי על עצמי סיכון גבוה, שכן יהודים רבים ביקשו שלא לקיים אז את ההילולא, מה גם שבאותו שבוע ממש נרצחו במרוקו שני יהודים הי"ד. ואולם, על אף הכל ולמרות הכל הוחלט לקיים את ההילולא.

כעת חדרה ההכרה למוחו, כי זוהי תוצאה ישירה של דבריו כנגד גדולי עם ישראל והזלוזל בכבודם של הצדיקים, אלו שלאחר פטירתם קרויים "חיים".

הנהג התחרט על התנהגותו, ומיד הביא לגב'אלקיים נרות בכדי שתדליק אותם על ציונו של הצדיק ותבקש את סליחתו. גב'אלקיים הזדרזה ונסעה להתפלל על קברו של רבי חיים הגדול, בכדי לקדש שם שמים ברבים, ואכן חפצה צלה בידה: באותם רגעים שהיא התפללה מעמקי לבה, ליד ציונו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, היא התקשרה אל הפלאפון של הנהג והודיעה לו, כי ברגעים אלו היא מתפללת עבורו אצל הצדיק רבי חיים פינטו.

הנס הגדול אירע: תוך כדי השיחה בין הגב'אלקיים לנהג, השיתוק שתקף אותו נעלם כלא היה, והוא החל לדבר כמימים ימימה. הוא כמובן, הודה לגב'אלקיים על תפילותיה, הודה לרבי חיים פינטו הצדיק זיע"א ולבורא העולם, וקיבל על עצמו להיזהר מכאן ולהבא בכבוד הצדיקים, הגדולים במיתתן יותר מן החיים.

על פי הגורל

מו"ר שליט"א מקפיד בכל שנה ושנה, לערוך הילולא לכבודם של הצדיקים לבית משפחת פינטו זיע"א, לספר ולהודיע על גדולת הצדיקים ונפלאותיהם, ולחזק את האמונה בבורא העולם. שנה אחת, אירע למו"ר שליט"א מעשה נפלא, אותו זכינו לשמוע מפה קדשו:

לפני כשלושים שנה כשהייתי בצרפת, התקשר לי אבא ע"ה שהיה באותו זמן בארץ ישראל, וציווה עלי לנסוע להילולא של רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו. עשיתי כמצוותו של אבא ע"ה, ונסעתי למרוקו. זמן ההילולא התקרב ובא, ובכיס לא היו מעות להוצאות ההילולא. פניתי לרבי יוסף קנפו וסיפרתי לו שאין לי כסף עבור הוצאות ההילולא.

רבי יוסף שאל אותי: "כמה כסף אתה צריך עבור הילולא?"

עניתי לו שאני משער, שסך כל הוצאות יגיע לכדי חמשת אלפים דולאר!

רבי יוסף, הציע לי הצעה, שבתחילה לא מצאה חן בעיני, הססתי אם לעשות כדבריו אם לא, ולבסוף ביקשתי שבזכות הסבא הקדוש, יהיה לנו את כל הסכום עבור ההילולא.

באותו ערב, כך אמר לי רבי יוסף, מתקיימת הגרלה בפיס על סך של עשרת אלפים דולאר. בא ונקנה בשותפות כרטיס הגרלה ונתחלק ברווחים, כל אחד יקבל חמשת אלפים דולאר, וכך יהיה לך כסף להוצאות ההילולא.

כתבתי לרבי יוסף חמש מספרים, והוא יצא לדוכן הפיס כדי למלאות את הכרטיס, על פי המספרים שכתבתי לו. כשחזר רבי יוסף, הבחנתי שהמספרים שהוא מילא בכרטיס, לא היו על פי הסדר שכתבתי לו. ביקשתי ממנו שיקנה כרטיס נוסף, ויקפיד למלא את הכרטיס על פי המספרים שכתבתי.

ואכן, רבי יוסף רכש כרטיס נוסף להגרלה, כשהפעם הוא דייק בסדר כתיבת המספרים, ובשעות הערב התבשרנו כי הכרטיס שרכשנו בשותפות, עלה בגורל וזכינו בסכום של עשרת אלפים דולאר! וכך בסיעתא דשמיא, זכינו לקיים את ההילולא בכבוד ובהדר, כיאה לכבודו של הצדיק רבי חיים זיע"א.

נציין כי מו"ר שליט"א, חזר והדגיש בפנינו כי על אף שהוא זכה בפיס, הוא לא התלהב מהענין, וכי מאז ועד עתה הוא לא ניסה שוב את כוחו ברכישת כרטיס הגרלות למיניהם. "ברגע שהקדוש ברוך הוא רוצה לתת לאדם עושר, ציין מו"ר שליט"א, יש לו די אמצעים היאך להעשיר אותו".

ואמנם, הילולא כזאת כפי שהיתה בשנת תשס"ג, לא היתה רבות בשנים, עד שקשה לתאר זאת עלי כתב. אלפים ורבבות מבני ישראל באו להשתטח על קברו של הצדיק הקדוש, ועד כדי כך, שעד שבבית העלמין היו יותר חיילים ושוטרים מאשר אנשים רגילים,

כיון שבשל המצב הבטחוני על כל יהודי שמרו 3 שוטרים.

קידוש שם שמים מאין כמותו היה ביום ההילולא במוגאדור שבמרוקו. והמעניין הוא, שכאשר אמרו את הסליחות ליד הקבר במוצאי שבת, זאת בשעה שמרוקו מלאה במחבלים מתאבדים, נשמע קול התפילה בכל רחבי ההילולא. ומי יאמין שדבר כזה התרחש במרוקו, בה תנועת האיסלאם הרימה ראש בשנים האחרונות. ומן הנכון לציין כאן,

עד כמה גדולה זכותו של הצדיק. כל אלו מהממשלה, או מהעיריה (ביניהם ראש העיריה של מוגאדור) שעזרו ליהודים שבאו להילולא, וכו' לתמלוגים גבוהים. ובעזרת השי"ת, עזרם ה'בזכות הצדיק כי מלך מרוקו העלה אותם בדרגות וברמת המשכורות שלהם.

ולא עוד, אלא שהם בעצמם הודו ואמרו: מעולם לא זכינו להעלאה, לא זכינו לדרגה גבוהה יותר במשרה, ורק עתה, בזכות שעשינו הטבות ליהודים שבאו להתפלל על קברו של הצדיק, הקב"ה עזר לנו והעלו את כולנו ברמה ובדרגה. ואת כל זאת, בזכותו של הצדיק, ראו הכל וישמח לבבם.

ואף גם זאת. נמל התעופה של מוגאדור היה סגור לתנועה אוירית, ורק לקראת ההילולא פתחו אותו כדי ששלושה מטוסים מרחבי העולם, ובהם מאות יהודים, יוכלו לבוא להילולא הגדולה של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א. מבצע זה עלה לממשלת מרוקו סך גדול של עשרות מיליוני דולרים,

לארץ יהודים שבאו להילולא. ועל כך התודה נתונה לממשלת מרוקו. ויהי רצון שימשיכו במעשיהם הטובים הללו לכבד את עם ישראל בכל מקום שהם.

ואגב כך יש לציין. התושבים עצמם במרוקו טוענים ואומרים ללא בוש: מאז שהיהודים עזבו את מוגאדור הברכה בעיר ירדה. וכאשר ראו את היהודים באים שוב לעיר (להילולא), אמרו: הנה, הברכה חוזרת.

יהי רצון שיתקדש שם שמים ברבים, על ידי שעם ישראל ילך בדרך ה', ואומות העולם יכבדו אותנו, ויתגלה משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו, במהרה בימינו, אכי"ר.

אני לא צריכה אותך

גב'אלקיים שתחי', נסעה לפני שבע שנים למרוקו בכדי להשתטח על קברי צדיקים. נהג המוניתי, שהסיע אותה, שאל אותה: "בשביל מה את נוסעת לבקר אנשים מתים? האם אין לך מה לעשות? תלכי לבקר אנשים חיים!"

גב'אלקיים השיבה לנהג ואמרה לו "אם כך, מחר אני לא צריכה אותך".

מדוע? שאל הנהג?

"מפני שמחר מתוכננת לי נסיעה למוגאדור, לקברו של רבי חיים פינטו הגדול. ואני רואה שנסיעות למקומות כאלה - אינן מוצאות חן בעיניך, אני מעדיפה לנסוע עם נהג אחר, שמעריך ומכבד את הצדיקים שלנו, שאף במותם הם נקראים חיים".

הנהג המרוקני,

המשיך ללגלג על גב'אלקיים שמבזבזת את זמנה וכספה כדי לבקר קברים של אנשים מתים. ותוך כדי שהוא מדבר, לפתע פתאום הוא קיבל שיתוק בפניו, פניו התעוותו והוא לא היה מסוגל להוציא מילה מפיו.